

mand, eller som en anden Sagsøger har paa Sagsøgte: Sagsøgte bør ikke — medmindre netop en eller anden speciel Lovforskrift undtagelsesvis hjemler andet — være nødt til at taale den Vidtløftiggørelse af hans Sag, som derved kunde foranlediges.

I Overensstemmelse med det anførte gaar Paragrafens Regel ud paa, at subjektiv Kumulation aldrig skal medføre Afvisning *ex officio*, samt at Sagsøgte vel, hvor Kravene have fælles Oprindelse eller speciel Lovhjemmel for Kumulationen foreligger, maa finde sig i denne, men i modsat Fald kan protestere derimod. Det er Tanken, at hvor en Sagsøgt har denne Ret til at protestere mod subjektiv Kumulation og benytter sig af den, vil Sagen for saa vidt være at afvise og Processens Omkostninger at tillægge ham. Det maa tilføjes, at der endvidere i § 94 er forbeholdt Retten en almindelig Beføjelse til i Kraft af dens procesledende Stilling at adskille kumulerede Krav i flere Sager, hvor den maatte anse saadant for tjenligst, og uden Hensyn til, om Sagsøgte maatte have protesteret mod Kumulationen eller ej.

Som Lovbud, der indeholde speciel Hjemmel for subjektiv Kumulation, kunne nævnes Fdg. 11te Januar 1793, Pl. 2den Maj 1820 og Reskr. 26de Juni 1778, jfr. Kskr. 23de Maj 1789.

§§ 28 og 29.

Den gældende Ret hjemler ikke med Sikkerhed en Trediemand Ret til at *intervenere* en mellem to andre Parter vererende Sag, omend der i Retspraksis har vist sig nogen Tilbøjelighed til under visse Betingelser at indrømme Trediemand en saadan Beføjelse. Da imidlertid Intervention jævnlig vil vise sig at være det simpleste, virksomste og billigste Middel til Opnaaelse af en saavel for Trediemand som for de oprindelige Parter betryggende Afgørelse, er der i de her omhandlede Paragrafer i Overensstemmelse med fremmede Proceslove (se saaledes den tyske Civilproceslov §§ 61 og 63 og den østerrigske Civilproceslov §§ 16 og 17) tillagt den Trediemand, der anser sig for helt eller delvis berettiget til den Ting eller Rettighed, der er Processens Genstand, saavel som den Trediemand, der har en retlig Interesse i, at netop den ene af Parterne vinder Processen (f. Eks. fordi han ellers kan risikere et Erstatningskrav fra denne), en *selvstændig* Ret til overensstemmende med de nærmere Regler i Kapitel XIX at intervenere i første Instans henholdsvis som Part eller som saakaldt „Bi-Intervenient“

Forelagte Lovforslag m. m.

§ 30.

Paragrafen opstiller i Virkeligheden kun en særlig Betingelse for, at Retten, uanset den oprindelige Sagsøgtes mulige Protest, kan tillade *Adcitationen*, men underforstaar i øvrigt som selvfølgelig, at de i § 27 opstillede Betingelser for fra først af at inddrage en anden som Sagsøgt under Processen maa foreligge, for at Adcitationen skal kunne tillades.

Kapitel IV.

Tilfælde, hvor Rettens Personer skulle eller kunne vige deres Sæde.

Dette Kapitel svarer i Form og Indhold ganske til Straffeprocudkastets Kapitel III, bortset fra de Forskelligheder, der ere en ligefrem Følge af Forskellighederne i Forudsætningerne. Det adskiller sig i det væsentlige kun paa følgende Punkter fra det tidligere Forslags 1ste Afsnit, Kapitel III.:

1) Dommer- (og Retsskriver-) Inhabiliteten som Følge af Slægtskab eller Svogerskab med nogen af Parterne er udvidet til Sødskendebarns-Grænsen.

2) Det er udtrykkelig fremhævet, at det i kollegialt sammensatte Domstole er baade Ret og Pligt for hvilken som helst af Dommerne, der maatte være bekendte med en Inhabilitetsgrund hos en Kollega, at rejse Spørgsmaal desangaaende.

3) Det tidligere Forslags §§ 36 og 37 ere i simplificeret Form gengivne i nærværende Udkast § 35.

I øvrigt ere de i dette Kapitel indeholdte Regler om Dommerinhabilitet og dens Paakendelse i det hele overensstemmende med de nugældende; dog kan nævnes, at der er indrømmet et friere Skøn med Hensyn til Afgrænsningen af de Tilfælde, hvor en Dommer ikke *ex officio*, men kun efter Begæring eller eget Ønske skal eller kan vige sit Sæde, end der kan anses indrømmet i nugældende Ret.

Med Reglen i § 32 Nr. 3 maa sammenholdes Reglen i Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning § 100, 2det Stykke.

Kapitel V.

Sagens Parter.

Dette Kapitel adskiller sig nærmest kun derved fra det tidligere Forslags 1ste